

דו"ח מספר 4

יום חמישי, 22.9.2016

עיר המחר וקאנון בבניין כלל, פסטיבל מנופים, ירושלים

מאת ג.ב.

עיר המחר

17:00 אגריפס 12 ירושלים. ממתניה למפעילה שלי. לאחר מספר דקות של המתנה בהן לא נראה זכר למפעילה ולצוות החלטתי להתחיל במשימה ללא תדרוך. חיפשתי את הכניסה לכיכר אבן ישראל. לקח לי קצת זמן אך בסוף היא התגלתה. עיר המחר.

הכיכר הנסתרת היתה תחומה בגלילי ניילון שקופים עליהם איורים- חומר גלם מרכזי של עיר המחר. בכיכר מספר מיצבי קרטון צבעוניים, נוכחות רבה של ילדים, חתולי רחוב ומעט מבוגרים.

במבט ראשוני, עיר המחר שקופה, צבעונית, הילדים והחתולים הם האוכלוסייה הדומיננטית בה לצד מיעוט המבוגרים. והפתעה- בעיר המחר מדברים ברוסית!?!#

פניתי לאחת הנשים המבוגרות שצבעה מסביב למטריית עיר המחר. האישה דיברה איתי ברוסית אך משנכחה כי איני מגיבה, עברה לעברית. היא סיפרה שביתה, בת ה-13, דימונה, משתתפת בחוג האנימציה של סטודיו ה-Wild Kids. היא הפנתה אותי לקבל מידע מאליזבתה, שמנהלת יחד עם מקס את הסטודיו. שוחחתי עם אליזבתה על הפרויקט ועל הקבוצה. משהיא התחילה לשאול אותי שאלות גם כן, התחמקתי בעדינות והלכתי להתבונן בבוני העיר.

בינתיים, פגשתי את דימונה שסיפרה לי ברהיטות על הפרויקט ועל הסטודיו. היא הציגה בפני את הבניין שיצרה עבור בעיר המחר. המבנה וחלונותיו היו מעוצבים בצורות לא מוגדרות. דלת הבניין היתה בצורת מוח. ההשראה העיצובית היתה אמירה של אדריכל שטען כי "קו ישר הוא קו מת". שאלתי אותה על עיר המחר שלה. היא טענה שהיא מעוניינת לחיות בהולנד. בזמן שדיברנו, הצטרף הצטרף גיתאי. ברחובות עיר המחר של גיתאי פעמוני זכוכית המתפקדים כחממות בהם גדלים עצים ברחבות. שוחחנו קצת. מסתבר שגיתאי מתכנן פצצה אטומית. אבל זה רק בתוכניות. מלבד לתוכניות החממה שלו, אלו הן התוכניות הנוספות שלו לעיר המחר.

בכיכר

18:20 יצאתי מכיכר אבן שושן במטרה לראות מה קורה בעיר ההווה. הלכתי במדרחוב בן יהודה עד שהגעתי לכיכר ציון. בכיכר היה מיצב שיצרה קבוצת מוסללה. התיישבתי והטענתי את הסלולרי בנקודה הסולארית שנגישה לשימוש הכלל. הכיכר היתה הומה: נערים ונערות, בנות שירות, חיילים, מבוגרים, דתיים, חילוניות, נוכחות של התקשורת וקבוצה של אנשים שהתאספה בכדי להפגין נגד ארגון להב"ה, ארגון למניעת התבוללות בארץ הקודש.

[אין] שירה בעיר המחר

השעה 19:00. חזרתי לכיכר אבן ישראל לאירוע הקראת שירה אורבנית ולמופעו אורקולי.

בכיכר מיצבי הקרטון היו מרוכזים בצפיפות. בית מלא במסכים, מצלמות מעקב, מטריה, מבנים צבעוניים, דגים, מים, חתולי רחוב, עצים בפעמוני זכוכית. גלילי הניילון השקופים עליהם צייר הקהל את עיר המחר תחמו את הכיכר, כמו מגדירים את גבולות העיר. עיר המחר ריקה, פרט לאדם יחיד שיושב על המדרגות.

בהמשך הערב, יתכנסו בכיכר קבוצת נערים, שני מבוגרים, ילד חרדי ואישה המתגוררת בבניין הסמוך לרחבה. אישה לא נכנסה לרחבת הכיכר. כולם נמצאו בשולי העיר מעבר ליריעת הניילון עליהן נבנתה עיר המחר. איש לא פגע במיציב. כולם מכבדים את עיר המחר. אב וילד נכנסו לרחבה. הילד שר את אותיות ה-ABC. זיהיתי אותם. הם ממיסדי העיר המחר. נראה היה שהם נהנים.

דלת הכחולה

בהמשך הבנתי שהאירוע הועבר לגלריה אגריפס 12.

בחיפוש פגשתי שתי בנות צעירות שהגיעו לאירוע אך כמוני גם הן לא מצאו אותו. על האירוע קראו הורים של שולי, אחת הבנות שעלתה לארץ מארה"ב לפני שבועיים, במגזין אמריקאי יהודי. שקלנו ליצור אירוע שירה אורבנית אלטרנטיבי. החלטנו לנסות לפני כן ולבדוק מה קורה בגלריה אגריפס 12 ששוכנת בסמוך לכיכר.

דלת הכניסה שמובילה לחצר הגלריה צבועה בכחול. דלת הכניסה היא כבדה. קשה מאוד לפתוח אותה. קשה מאוד להיכנס לגלריה.

אירוע השירה התקיים בגלריה אגריפס 12 בנוכחות מספר מצומצם של אנשים.

ירושלים זו בעיה!

19:30 בבניין כלל. עוד שעה אמור להתחיל המופע "קאנון ספירלי". עוד שעה נקודת ההתכנסות הנוספת עם המפעיל. בינתיים הסתובבתי בבניין. בית הקפה היה פתוח. אנשים הגיעו. חברי הלהקות היו בחזרות אחרונות לפני המופע. אך לא כולם. כך שבחלק מהמקרים היה קשה להבחין מי חברה בלהקה, מי עוברת. אורח ומי קהל.

נעמדתי בקומה השנייה, קומה טובה באמצע, לתצפת.

פתאום נשמעו צעקות. השמועות אמרו שהתחילה תגרה. משהו עם בחורים דתיים. לפי השמועות קבוצה של חרדים תקפה את המשתתפים הנוצריים שהיו לבושים בגלימות שחורות בקומה הראשונה. מספר אנשים החליטו להתקשר למשטרה. אישה כבת 40 שלומדת בבניין סיפרה לי שבבניין יש נוכחות רבה של חרדים במהלך היום: "הם שותים. מעשנים. הורסים את השירותים. עושים שם דברים שעדיף שלא לדעת. לא, ירושלים זו בעיה! ירושלים זו בעיה!".

גם סוכנת צריכה לאכול

בזמן שנותר החלטתי ללכת אל שוק מחנה יהודה ולאכול לפני ההתכנסות והמופע.

קאנון

אפילו אם חתול ילך עליו תצא מנגינה.
(פתגם תורכי)

קאנון ספירלי

20:10 שבתי לבניין כלל. נוכחות של שוטרים וחיילי מג"ב. ברקע, אחת המארגנות קראה לכל המופיעים להגיע לקומה התחתונה. המופע יתקיים שם על מנת להגן על המשתתפים והמשתתפות. ההחלטה היתה לקיים את המופע. בצד ילדות, להערכתי בנות 13, שוחחו בסלולרי בבכי. יש להניח כי הן שוחחו עם הוריהן.

המולה נוספת. התפרעות. קבוצת המתנגדים למופע גדלה והפכה אגרסיבית יותר. כוחות הביטחון תוגברו. במקביל נשמעה שירת חברי הלהקות "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד". האלימות התגברה.

לקראת 20:30 החלטתי לצאת מהבניין ולהגיע לנקודת המפגש. השערים היו סגורים. לא איפשרו להיכנס לבניין. החלטתי להישאר בפנים.

שבתי למקומי בקומה השניה, שם התחוויר לי שחברי ארגון להב"ה תקפו את חברי מקהלת הכנסייה הארמנית. לצידי, זוג שוטרים אוחזים בגבר דתי שהיה מעורב בהתקפה שלבש חולצה עם הכיתוב "אין כזה עם פלסטיני".

המופע התקיים במתכונת שונה מהמתוכנן.

בתים מפנים

פגישת הצוות עם המפעיל.ה התקיימה גם היא. די מהר מצאנו את עצמנו עולים במעלה המדרגות למרפסת של קבוצת מוסללה, שם התקיים ערב הפתיחה של "בתים מפנים".